

zvečer, danes in jutri drugačno. Meni se zdi, da sem še danes zaljubljen vanjo, čeprav mi zdaj tudi ona ne ve odgovoriti...

Njen obraz je umrl. Koža je voščena, oči steklene, na bradi ni puha življenja. Zastalo je gibanje in mrtva snov topo strmi vame.

Komaj sem se — neprostovoljno, kakor sem že rekel — umaknil iz življenja in se razgledal po njem takorekoč z objektivne točke, mi je ugasnil tudi ta obraz, zaprla se tudi ta ljuba knjiga male življenjske modrosti in zabave.

Čemu prodajaš laško grozdje, grške olive zjutraj, po kosilu in na večer, če se cena ni izpremenila, bi vprašal hišnik z molčečim obrazom. Kavarnar bi nedvoumno in temeljito skomizgnil z rameni...

Vse mi je razpadlo v razvaline, in razvaline ne govore nič več. Zapisana stoji na njih le let-

nica, težko bralne številke starega stila... nič več... nič več...

Moja modrost pred zadnjim trenutkom je globlja. Brž, ko se mi je zgodila nesreča, sem se razgledal po novem svetu. Zdaj tiho čakam in iščem izraza...

Ni trditve, ne vprašanja, občutek, sladki vročini podoben, prešinja telo in pripravlja na razodetje. Ali je vredno živeti? Ker utegne poskočiti slanina še za dvajset vinarjev, naj še eno smrt zamudim? Zamudim vse do konca, ker je zopet padla? Ali naj se mar zaupno predam minljivosti, iščem v njej in samo v njej utehe in veselja ter mika za druge? Brez strahu, brez ljubezni, skoro ravnodušno?

... to... to sem jaz! Do mozga se gledam in ne morem izraziti poslednjega. Snamite kožo z lic, meso s kosti, dajte prosto pot svetlobi...

Okameneli kralj.

Narte Velikonja.

Kako je to prišlo, ne vem, toda sprla sva se.

»Vidiš, v deželi bledosivih, izmučenih lic gre izročilo od ust do ust, ki ga ušesa slišijo, jezik govori, a srce ne ume. — Ali spiš?«

»Ne spim!« sem mu odgovoril. Moj tovariš je bil čudovit človek; včasih je spal cel dan, brez kosila, brez večerje — zvečer, ko je že bilo pozno, ko je zaspal tudi klavir nad nama, je oživel in prvo vprašanje, ki mi ga je stavil, je bilo: »Ali spiš?«

»Ne še — toda daj mir!«

Sicer sem zelo ponižen in miren človek, toda če kdo čepi cel dan nad akti in gleda same številke dohodninskega davka, rad zvečer malo podremlje in nima časa za neumnosti; kar je moj tovariš pripovedoval, je bilo največkrat brezmiselno govorjenje, včasih ni imelo ne glave, ne repa; že par dni me je mučil s pravljicami. Dasi sem jaz vljuden in miroljuben človek, sva se vendar sprla za vse čase.

»Vprašal boš, če je v tisti deželi kralj?« je nadaljeval. — Jaz ne bom ničesar vprašal, sem si mislil.

»Ni ga. Nekoč je bil kralj Svit in o njegovem kraljestvu pripovedujejo tele reči:

Začeti bi moral s pravljico o naglju, ki je sijal ogenj milosti, o srebrnem jabolku in o deklici lilij-skih lic, glasu kot biserna voda in modrih oči. Te

so bile vlažno blesteče, kot bi iz njih izviral rosa; njene solze so ohladile vsako boleost.

In nagelj in jabolko in deklico je imel kralja Svita prvi prijatelj, prvi podložni knez, kraljev najzvestejši služabnik.«

Meni so lezle oči skupaj, na uho mi je bil iz teme pojoči prijatelj glas in parkrat mi je že zamigljalo v polsnu jabolko, ki ga je zataknila bela deklica čez moje knjige, polne širokih in črnih števil.

»Daj življenje zame!«

Krepki vzklik me je vzbudil in sem posluhnil.

»Recimo, če bi bil kralj tako dejal, bi knez ne bil pomislil; dal bi bil kri in blago in zdravje smrek in modrino svojih jezer za svojega kralja, a svojih treh dragocenosti ni mogel darovati, ker njih čudežna moč je živela samo zanj in za njegovo deželo. Kraljev dih je bil knezu ukaz, zvestoba srca potreba in cvetje v deželi čuvaj njegovega spanja.«

»Zaspiva!« sem dejal in oči so mi spet lezle skupaj; pojoči glas je kapal na moje možgane kot uspavanka. Tovariš ni odnehal; gledal je na strop, kjer se je svetil četverkotnik, obsijan od cestne svetilke. Vem, da je moral gledati tja, drugače bi tako ne pel njegov glas. Kadar se je lotil, ni nehal do konca. Sklenil sem, da zatisnem trepalnice in poskusim zaspiti.

»In knez, o, tisti knez! Preden je odgovoril na sovražno in trdosrčno, na trnjevo in zločesto besedo, je pogledal nagelj, njegovo srce se je otajalo kot vosek. Če je prijel za jabolko, se je njegova roka odprla in delila dobrote, razsojevala in mirila pravde v pravičnosti, modrosti in svetosti. Pogled na deklico je ukrotil njegove jezno bliskajoče oči, da so sijale dobrohotno in prijazno, njegove misli, tako čiste kot lilije, so bile rosa srcem zvestih podanikov, njegova beseda blagoslov njihovih polj in žitnic. Isti zakoni so veljali za kneza in za podložnika; kneževini ni zašlo solnce, sreča je ni zapustila in knez ni storil nikomur nič žalega, dokler je živel.

Tako je vladal.«

Mene je pojoči glas omamljal; kar je moj tovariš govoril, je govoril čuvstveno, besede so postajale v mojih mislih kipi, ki govore in hodijo. In med njimi sta se prepirala davčni kontrolor in policijski komisar:

»To je knez!«

»To je kralj!«

»Preiščite!«

»Lilije njegovih žitnic!«

Hotel sem nekaj reči, pa sem udaril z roko po steni in se zdramil.

»V znak posebnega spoštovanja je sedel na kraljevi desnici, in ko mu je srce nekoč prekipelo sreče, je razodel svojemu gospodu in prijatelju, vladarju in kralju, skrivnost svoje dežele in lastnega dvora,« je nadaljeval tovariš.

»Ono noč so zvezde gorele v krvavem svitu in žarele kot plamen nad prestolnim mestom; ko so zbledele, je zbledel v smrt tudi knez. V reko je prinesel potok sedem kapelj krvi, ki se niso mešale z vodo, veter je nesel skozi gozdove tri mrtve vzdihne; prvi je veljal svetu, drugi kneževini, tretji deklici na knežjem dvoru. Knez pa je bil ono noč zaprl oči, sklenil roke in jih ni odprl več.

Preko zelenih vrhov in zlatih pšeničnih polj so zazveneli rogovi ter ogrinjali mesta v črno svilo in vasi v temno žalost. Kdo bi izmeril bridkost in kdo občutil vso boleost? Srca so trepetala kot ptičke-negodnice pred nevihto.

Knez je umrl!«

Zdelo se mi je, da me je nekdo poklical, zakaj odgovoril sem sam pri sebi: »Tako!« in se sklonil v postelji. »Spal sem!« sem se potolažil in vprašal: »Kaj si dejal nazadnje?«

»Knez je umrl!«

Mižal sem in nisem ničesar videl, a prisegel bi, da si je prijatelj takrat brisal solze, glas mu je trepetal in je bil trd, kot bi nekaj skrival:

»Kralj ga je dal pokopati s častjo in žalostjo, si otrl na njegovem grobu svetlo solzo in strmел žalosten, potr in otožen na svežem grobu, ki je zagrnil zlato krsto. Ljudstvo je bilo polno usmiljenja ob žalujočem kralju; in ko ga je odpeljal njegov najstarejši svetovalec s trudnim in počasnim korakom domov, si je ljudstvo brisalo solze sočutja in šepetalo:

»Kako ga je ljubil! Še v kočiji se ne pelje. Mili Bog, potolaži njegovo bridkost in daj, da mu ne zagrne žalost srca! Res, zelo ga je ljubil!« je govorilo ljudstvo.

Tisti čas je minister, ki je podpisal kraljevo vabilo za oni slavnostni večer in žalostno noč, zbežal čez mejo.

Kneževina je ležala v žalosti na obrazu sedem dni in noči; in ko je kralj proglasil, da si iz ljubezni in spoštovanja do umrlega najboljšega, tako globoko vdanega kneza, zvestega in predragega sobrata, milega in premodrega svetovalca ne upa poklicati nikogar drugega na prazni knezov prestol, je ljudstvo strmelo občudovanja in velike vdanosti. V znak posebne kraljeve milosti je moral prestol ostati nezaseden, vsled izredne naklonjenosti je kneževina prejela naziv 'kraljeva kneževina' in kralj jo je vladal sam s svojim desnim svetovalcem.

Na knezov grob je dal postaviti spomenik iz belega kamenja in v alabaster velel zasekati z zlatimi in demantnimi črkami:

'Najboljšemu prijatelju.'

In ko je obledela prva žalost in bridkost, je sklical svoje ministre in svetovalce in vprašal, kam s prijateljevimi zakladi, da jih ne razjé čas in ne odneso hudobni ljudje.

Visoki svét je sklenil, naj kralj sam po svoji modrosti in razsodku ukrene, kar se mu zdi najbolje.

In kralj je dal vsakemu svetovalcu majhen spominek, zlato in srebro je razdelil med ubožce in le one tri najdražje stvari je spravil v svoji palači, da bi imele spodobno shrambo in bivališče. — Ali spiš?«

»Ne!« sem dejal v polsnu, boreč se s čudno postavo, ki je imela na glavi krono in v roki gorjačo. »Da, da, če dela človek ves božji dan!« sem vzdihnil. »Pravzaprav jaz nimam časa, da bi poslušal,« sem si rekel na tihem.

»Dobro,« je menil tovariš.

»Toda nagelj ni več žarel, jabolko se ni več srebrilo, deklica je dobila očitajoč, ognjen pogled in naj so še tako trdno zaprli vrata, njen jokajoči glas je čuval grob umrlega gospoda. — Vidiš,« je

vzkliknil pritrjevaje, »nobena ključavnica je ni zadržala.

V palači pa je bilo, kot bi bila smrt dehnila v sobe in dvorane, v kraljestvu je bilo tesno, kot bi vela zima nad njim in bilo ledeno solnce na nebu. Vsak, kdor je bil rojen, kdor je živel in umiral, je čutil sivo skrb in temno grozo nad seboj. Če je duhovnik blagoslavljal, je bil njegov glas trd, pogubljač, in v vsaki besedi, ki si jo je kdo upal le šepetaje dahnuti sosedu, je zvenel jokajoči glas deklice-žalujke.

Nagelj in jabolko in grob je oskrboval služabnik, ki je bil nem od rojstva; njegove oči so se zjutraj blestele kot rosa, zvečer plamtele kot ogenj, kot bi se v njih kresala živa beseda. Kralj pa je trdil, da vidi na grobu samo osat in mrtvaško glavo in belo, koščeno roko. Po tretjem obisku je njegovo lice postalo čemerno in oči so mu bile udrte.

»Velika je žalost našega kralja,« so si šepetali ljudje. In služabniki so si pripovedovali, da mu je prevelika boleost ukrala spanec, in noč za nočjo se je risala njegova častitljiva, sloka postava na zaselah ob oknu, gor in dol, gor in dol.

Deklica-sirotica pa je plakala na grobu, plakala in si izplakala oči. Ko je padla njena zadnja solza iz ugaslih oči na mrzli grobni kamen, je švignil iz marmorja majhen plamenček, droben jeziček, in se ujedel v alabaster pod napisom. In rahlo je pisal rdeče, skrivnostne črke. Roka slepe deklice je brisala in gasila, dokler ni nekega jutra stala mrzla, okamenela na grobu; njen beli alabastrov prst je pisal za plamenčkom krvave črke.

Nemi služabnik, grobni čuvaj, je pohitel h kralju, je padel predenj in je kriknil:

»Veličanstvo, piše, piše...«

Toda, saj ne poslušaj!« je užaljeno dejal tovariš. Vstal je, prišel k meni in me prijel za roko. »Poslušaj! — Ali te nič ne zanima?«

»Seveda me zanima!« sem odvrnil, bolj iz usmiljenja do njega, ker ni mogel spati. Ni namreč lahko zanimati se za pravljico, zlasti zvečer, kadar je človek truden od dnevnega dela.

»Kralj pa je prebledel kot stena,« je nadaljeval tovariš, »in je zamahnil s tresočo roko po zraku:

»Kdo piše?«

»Piše... piše...«

»In kako, da govoriš ti, ki si od rojstva nem?« je vprašal kralj, ko se je docela zavedel.

»Prišlo je nadme in govorim...«

»Kdo piše?«

»Ogenj in prst okameneli...«

Kralj se je plašno vzravnal; kot kostenjak je bilo njegovo telo, kot oblak mu je legla tema na čelo.

»Kaj piše?«

»Na grobu piše — in so črke krvave...«

Služabnik je prijel kralja za roko in sta šla na grob mrtvega kneza in do okamenele deklice; plamenček je pisal pod zlati napis ognjeno besedo, kot bi žarela majhna nabodena srčeca.

Kralj je razprl oči in strmел v plamen; čez dolgo se je okrenil, kakor bi se hotel malomarno nasmejati. Velel je nememu služabniku, ki je bil izpregovoril, rekoč:

»Beril... Če znaš!«

In služabnik, grobni čuvaj, se je priklonil in je odgovoril:

»Znam, kralj visoki!«

Kralj je dejal: »Beril...«

V služabnikovem srcu se je zganila smrtna slutnja; v kraljevih očeh se je ukresal jezen blesk in roka je trdo prijela za meč.

»Kralj, kralj...« je jecljal služabnik, grobni čuvaj.

»Ali znaš molčati?«

Služabnik je pokleknil pred kralja in upognil tilnik, ki so mu ga zastirali dolgi, sivi lasje.

»Vzemi življenje! Kar se je razodelo, bom govoril; in če bi molčal, bi moji lasje, ki so čez noč osiveli, pričali zoper moj molk. Izkaži milost, kralj, in vzemi življenje!«

»Ali razumeš, kar stoji?« je pokazal kralj na kamen in napis.

»Razumem!« je dejal služabnik. »Razumem... Stoji...«

Kralj je dvignil prst in velel:

»Molči in ne pripoveduj nikomur!«

»Moji sivi lasje..., moji sivi lasje, o kralj...« je zastokal služabnik, grobni čuvaj.

Iz kamna pa je švignil velik plamen; kralj si je zakril obraz s plaščem in je zamišljen, mrk odšel z groba. Ljudstvo je sočutno in plaho stalo v gručah na cesti in si šepetalo:

»Z groba gre; kako ga je ljubil, kako je ljubil svojega kneza. Njegova žalost je brez nehanja.«

V sredo med gnečo pa je planil osiveli stražnik; s prstom je kazal za kraljem in je vpil z močnim glasom:

»Morilec..., morilec...«

Ljudstvo pa se je ujezilo in je prijelo klevetnika in ga pobilo na tla:

»Bolje, da te ni mati rodila, gorje tisti, ki te je spočela! Da niso sivi lasje brzdali brezbožne besede!«

In so ga obsodili na smrt in obsodbo izvršili. Ponoči pa je kralj velel skrivaj spomenik zakopati in na grob zasaditi drevo. Sklical je učenjake svojega kraljestva in jim zapovedal, da so uničili vse knjige, v katerih je stala beseda, ki jo je vpil za njim ponoreli čuvaj.

Ljudstvo je bilo vzradoščeno in je priredilo slavnosti; toda vsaka slovesnost se je zdela mrtvaški spreved. Mračnost in žalovanje zamišljenega vladarja je ležala kot mōra nad deželo.

Kar so učenjaki izbrisali in uničili, ni smel nihče izreči. Čim višje je rastle drevo, tem bolj so ljudje pozabljali ono težko besedo. Umrl je rod za rod; kralj se je staral, a ni mogel umreti. Podložniki so se bali njegove bližine; drevo pa je rastle in cvetelo, cvetelo skozi dva rodova. V sivih dneh tretjega rodu je jeseni planil starec, ki je bil slep in so ga postavili, da čuje na grobu, na noge in je s prepadenim obrazom zastrmel v veje:

„Srca, tri krvava srca...“

Tu je moj tovariš obmolknil. Posluhnil je, če bdim. Z enim ušesom sem poslušal njegov glas, drugo je poslušalo sanjam podobno melodijo, ki je brnela v njem; v mislih sem stal sredi razsvetljenega parka in dekleta so se vrtela okoli dreves, kakor bi plesala. Ko je tovariš prenehal, sem se stresel in vprašal:

»In kako si? ... Kaj?«

»Ali si sanjal?«

»Ah, da, le nadaljuj! O srcu...«

»Toda če že sanjaš... Ali naj neham?«

»Nehati? ... Ne, ne... me res zanima...«

Ali sem hotel reči, da me ne zanima? In spal sem kljub temu lahko, vsaj napol.

Odprl sem oči in zastrmel v okno. Zunaj je svetil mesec; moj tovariš je slonel na oknu in držal roke z razprtimi prsti na šipi. Okoli prstov se je srebril lunin svit in na steni je slonela senca njegove glave, kakor med dvema listoma črne palme.

»Ali ne ležiš?« sem ga začudeno vprašal.

»Kako naj človek spi... Ali naj nadaljujem?«

»Le!« sem dejal in se obrnil v steno.

»Med višnjevimi listi so brnela tri žareča srca; prvo je bilo veliko, srce moža-kneza, drugo je bilo drobno, še na veji plaho srce deklice, tretje srce starca, zgubano, polno bridkosti in spoznanj. In tožeča pesem, ki je zanetila že v slepih očeh ogenj razodetja, je plakala skozi vejevje:

„Kje je kralj?“

„O nagelj in biserno jabolko moje...“

„In svet, ali se bojiš solnca in luči? ...“

Slepec je poln groze planil kralju pred prestol in zaprosil:

„Odpusti me, kralj, preveč je tvoje milosti...“

Kralj je osupnil.

„Kaj meniš?“

„Pesem... srca in pesem...“

„Kje? ...“ se je stresel kralj.

„Na vrtu, na drevesu... in srca pojo...“

Kralj je bledele in ustnice so mu drgetale kot rahla modrina morja.

„In ti si videl?“

„Videl, in žalost je v žalostnem srcu...“

In kralj je šel in je videl in umoril slepca, ki je bil v grozi izpregledal, a isti hip je zabrnelo kot utrgana struna četrto srce na veji in plakalo, da so se otroci plaho stiskali pod odejo, in matere so strmele s široko odprtimi očmi.

„Kralj in knez... Kralj in knez...“

Kdor je šel skozi vrt mimo drevesa, se ni vrnil — na veji pa je trepetalo novo srce. In vrtu so rekli: Vrt smrti.

Odsihdob se kralj ni več pokazal med podaniki; sam je hodil noč za nočjo po sobi in si tiščal ušesa. In služabniki so se čudili, ker niso ničesar razumeli.

Kdor je šel skozi vrt, je moral umreti; na ljudsko prošnjo je kralj sklenil, da se vsi ljudje presele iz Mrtvega mesta. Mesto so izpraznili in klicarji so oznanjevali kraljevo ljubezen, kajti celo mesto naj bi bilo spomenik mrtvemu knezu in kraljevi bridkosti.

In ljudstvo se je solzilo ob kraljevi neutolažljivi bolesti. Vsako živo bitje je šlo iz mesta, vsako, le nekje so ostali trije nedolžni otroci, ki so komaj shodili, troje velikih oči, ki jih še ni bila zastрупila nobena črka in nobena beseda.

Kralj ni mogel strpeti; vsak dan je romal na grob mrtvega kneza. Vračal se je s suhim bleskom v očeh, s temno, težko mislijo na obrazu in udrtimi lici. — Čudno,« je pripomnil tovariš, »kakšna noč je nocoj. Pojdiva, nocoj pojdiva in videla ga bova. Ali greš?«

»Koga?« sem se vznevoljen obrnil. »Pusti me, zunaj je mraz. Daj, pripoveduj! ...« Nisem se hotel obrniti, a vedel sem in čutil, da je prijel za kljuko; nato je dejal z žalostnim glasom:

»Nocoj bi ga videla!«

Molčal sem in čakal, da se umiri. Stal je pri moji postelji; njegov pogled je v temi pekel, kamor je uprl oči. Toda meni so se misli že prelivale v omotično brnenje in šepetanje, njegov glas je bil samo zvok, ki se je z mojimi predstavami prelival v sanje.

Čutil sem, ne videl, kako stoji tik nad menoj in kaže s prstom v okno; čutil sem, kako je vsa

soba polna svilnate mesečine, a oči se niso hotele odpreti.

»Toda nekoč,« je povzel besedo, »nekoč je naletel v Mrtvem mestu na dečka, ki je risal v pesek srce za srcem, drugo dete je nizalo okoli vsakega vrsto pestrih kamenčkov v besedo, ki je človeški rod ni več poznal, tretji zaostali otrok je slovkoval za njim z modrosti polnimi očmi:

„Morilec!“

Tovarišev glas me je zazelbel v srce. Zavil sem se tesneje, a se nisem mogel nič ganiti, nič braniti.

„Kaj delate?“ je vprašal kralj.

„Poglej!“ je dejal prvi deček.

„Čemu?“

„Sadim; ker ni rož, sadim živo besedo,“ je dejal drugi.

„Govorim; ker ni ust, pišem besedo,“ je dejal tretji otrok. „Nekdo mora.“

Kralj se je zgrozil. „Nekdo mora...“ je dejal v svojem srcu; vrnil se je domov in mislil noč in dan.

Tisti čas so srca tako mehko, čudovito toplo plakala in brnela.

Ko je rosa tretjokrat napolnila cvetove na podolju, ko si je solnce tretjič umilo obraz, je kralj velel sklicati svoja ljudstva in svoje vojnike; pregledal jih je in vzkliknil, kot bi očital:

„Kdo ne pozna resnice?“

Množica se je zgrudila na kolena:

„Prizanesi, gospod, prizanesi našim pogreškom, ker ti sam si brez madeža. Tvoje žezlo je ko solnce, tvoj plašč ko orel v vetru, tvoje oko ko milost večerne zarje; bodi usmiljen!“

Kralj je stegnil roko in zaklical: „Kje je knez?“

Množica je ležala na obrazu in čutila strašno grozo nad seboj: „Mrtev... mrtev je.“

Zamolcklo je valovilo preko množice.

„Zakaj je mrtev?“

Ljudstvo se je plaho stisnilo, kakor bi vanj butal vihar, in je trepetalo; tako osoren in težak je bil kraljev glas.

In ko se je trepet pomiril, je kralj dvignil roko:

„Ker sem jaz hotel!“

In zastrli so si oči in kakor bi se zamajal smrekov gozd je donelo v zboru v odgovor. — Ali poslušaj? Ali si ga predstavljaš? Glej: kralj sredi stotisočih glav z dvignjeno roko in na vsakem obrazu trpljenje; tako!“

Čutil sem, da je dvignil roko v mesečino, toda moje trepalnice so bile težke in njegove besede sem slišal samo napol. Vem, da sem nekaj zamrmral.

»Glej: in ljudstvo se je zganilo in odgovorilo v zboru: ‚Kralj, pregloboko ti je segla v srce žalost in boleost, tvoj prijatelj je bil. Mučenik si srčne bridkosti.‘

„Ne, jaz sem kriv!“ je ponovil kralj.

Ljudstvo je šepetalo med seboj:

„Kako, kako neizmerno ga je ljubil, da ga je tako prevzela bridkost.“

Ko je kralj to slišal, se je stresel; naenkrat je vse vedel. Zapustile so ga moči in omahnil je na tla. Pokopali so ga, a njegov grob se je odprl in na njem je vzrastla iz zemlje kamenita postava, ki kaže s prstom v nebo.

Zdaj plava nad njim orel v višavah in ljudstvo hodi kakor na božjo pot na njegov grob; kdor gre mimo, šepeta: „Kako, kako je ljubil svojega prijatelja!...“ In oči mu postanejo globoke in modre, kakor bi ne mogel jokati, kakor bi se mu bila odkrila resnica, ki ji še ni besede.«

»Tudi jaz bi šel na kraljev grob!« sem dejal zaspano in se še tesneje ogrnil.

Takrat sem slišal, kako je tovariš stopil k svoji postelji in bridko vzkliknil:

»Tudi ti bi šel? — In zakaj, zakaj sem pripovedoval, ko vendar spiš; saj spiš! Zakaj spiš?!«

Še v sanjah sem slišal glasno ihtenje; moj prijatelj je bil čuden človek. »Tudi on bi šel!« sem slišal, da je vzkliknil, in sem potem trdno zaspal.

Drugo jutro se je prijatelj preselil od mene.

»Vseeno,« sem mu dejal in sem se odpravil v urad, »saj je vseeno, s kom stanuješ, samo da dobro živiš.« In sem pohitel v urad; trda zima je in tam je zakurjeno.

